

2005. január 13., csütörtök

ELFOGADOTT SZÖVEGEK

P6_TA(2005)0005

Az Egyesült Nemzetek éghajlatváltozási keretegyezménye (UNFCCC)

Az Európai Parlament állásfoglalása az éghajlatváltozásról szóló Buenos Aires-i konferencia eredményéről

Az Európai Parlament,

- tekintettel az Egyesült Nemzetek éghajlatváltozási keretegyezményéhez (UNFCCC) csatolt 1997. december 11-i Kyotói Jegyzőkönyvre, a végrehajtásához szükséges alkalmazási eljárásokra, amelyeket a bonni (2001. júliusi), a Marrakesh-i (2001. novemberi), az újdelhi (2002. novemberi) és a milánói (2003. decemberi) konferencián fogadtak el, valamint a részes felek tizedik konferenciájára (COP-10), amelyet Buenos Airesben, Argentínában, 2004. december 6. és 17. között tartottak meg,
- tekintettel az éghajlatváltozással kapcsolatos állásfoglalásaira, különösen a Buenos Aires-i konferenciával (COP-10) kapcsolatos európai uniós stratégiáról szóló 2004. november 17-i állásfoglalására ⁽¹⁾,
- tekintettel eljárási szabályzata 103. cikkének (2) bekezdésére,
- A. mivel az éghajlatváltozás a XXI. század egyik legnagyobb kihívása, amely környezetvédelmi, gazdasági és társadalmi szempontból jelentős negatív következményekkel jár, és várhatóan negatív hatást gyakorol a fenntartható fejlődésre és világszerte sokmillió ember megélhetésére; mivel 2004-ben ismét hurrikánok, tájfunok és egyéb időjárással összefüggő természeti katasztrófák sújtották világszerte a lakosságot, különösen a legszegényebb országokban; mivel az emberi szenvedés és a nagyszámú áldozat mellett a gazdasági veszteségeket 2004-re rekordnagyságúra, 90 milliárd dollárra becsülik,
- B. mivel az UNFCCC és a Kyotói Jegyzőkönyv teljes mértékű végrehajtása alapvető jelentőségű az éghajlatváltozás kulcsfontosságú problémájának kezelése és a világ környezetének jövője szempontjából,
- C. mivel az UNFCCC meghatározza az üvegházhatást okozó gázok légköri koncentrációjának stabilizálását célzó cselekvés kereteit az éghajlatrendszerbe való „veszélyes emberi beavatkozás” elkerülése érdekében; mivel az UNFCCC 1994. március 21-én lépett hatályba és jelenleg 189 részes fele van,
- D. mivel a Kyotói Jegyzőkönyvet eddig 132 ország és regionális gazdasági integrációs szervezet erősítette meg, beleértve 37, az I. mellékletben foglalt felet, amelyek összességében az 1990-as I. mellékletben foglalt üvegházhatást okozó gázok kibocsátásának 61,6%-át képviselik, és ezáltal adottak a feltételek a jegyzőkönyv hatálybalépéséhez, amely 2005. február 16-án történik meg,
- E. mivel az üvegházhatást okozó gázok kibocsátásának fő felelőssége a fejlett országokat terheli, és ezért vezető szerepet kell játszaniuk a kibocsátások csökkentésére irányuló folyamatban; mivel az Európai Parlament következetesen arra szólított fel, hogy az EU őrizze meg ezen vezető szerepét,
- F. mivel a Kyotói Jegyzőkönyvet az Európai Közösség és annak tagállamai 2002. május 31-én erősítették meg és mivel az Európai Parlament és a Tanács elfogadták a Kyotói Jegyzőkönyv rendelkezéseinek Európai Közösségen belüli végrehajtásához szükséges jogalkotási eszközöket ⁽²⁾; mivel az Európai Parlament és a Tanács 2003. október 13-án elfogadta az üvegházhatást okozó gázok kibocsátási egységei Közösségen belüli kereskedelmi rendszerének létrehozásáról szóló 2003/87/EK irányelvet ⁽³⁾; mivel az elért haladásról szóló újabb keletű bizottsági jelentés (COM(2004)0818) megerősíti, hogy az EU egészében jó úton halad a Kyotói Jegyzőkönyv szerinti céljának elérése felé,

⁽¹⁾ Elfogadott szövegek, P6_TA-PROV(2004)0060.

⁽²⁾ A 2004. február 11-i 280/2004/EK határozat az üvegházhatást okozó gázok Közösségen belüli kibocsátásának nyomon követését szolgáló rendszerről és a Kyotói Jegyzőkönyv végrehajtásáról (HL L 49., 2004.2.19., 1. o.) és a 2004. október 27-i 2004/101/EK irányelv az üvegházhatást okozó gázok kibocsátási egységei Közösségen belüli kereskedelmi rendszerének létrehozásáról szóló 2003/87/EK irányelvnek a Kyotói Jegyzőkönyv projekt-mechanizmusára tekintettel történő módosításáról (HL L 338., 2004.11.13., 18. o.).

⁽³⁾ HL L 275., 2003.10.25., 32. o.

2005. január 13., csütörtök

- G. mivel a Kyotói Jegyzőkönyv célkitűzései az éghajlatváltozással kapcsolatos globális stratégia alapfeltételei, ugyanakkor a 2012 utáni időszakra további célokat kell meghatározni; mivel a globális kibocsátást 2050-re felére kell csökkenteni annak érdekében, hogy a globális felmelegedést olyan módon vissza lehessen fogni, hogy az az iparosodás előtti szintet legfeljebb 2°C-kal haladja meg,
- H. mivel a 2012-es év gyorsan közeleg, és szükség van egy, a 2012 utáni időszakra szóló stratégiára ahhoz, hogy foglalkozni lehessen az alacsony széntartalmú energiaforrások, az üvegházhatású gázok alacsony kibocsátási szintjét biztosító technológiák és a megújuló energiaforrások előmozdításának hosszabb távú kihívásával,
1. üdvözlöi az UNFCCC részes feleinek tizedik konferenciáján hozott határozatokról szóló nemzetközi megállapodást, beleértve az adaptációs és válaszütemezésekre vonatkozó Buenos Aires-i munkaprogramot és az arra irányuló határozatot, hogy 2005 májusában párbeszéd kezdődjön az éghajlatváltozásra az UNFCCC-nek és a Kyotói Jegyzőkönyvnek megfelelően adandó jövőbeli válaszokról;
 2. szilárdan hisz abban, hogy az Európai Uniónak meg kell őriznie vezető szerepét az éghajlatváltozás elleni küzdelemre irányuló nemzetközi erőfeszítések terén; ezért elvárja, hogy az EU a Kormányzati Szakértők Szemináriuma számára javaslatot tegyen egy jövőbeli rendszerre, amely összhangban van az EU azon céljával, hogy az általános felmelegedés növekedését az iparosodás előtti szintet legfeljebb 2°C-kal meghaladó értéken tartsa amellelt, hogy az üvegházhatást okozó gázok globális kibocsátása az elkövetkezendő két évtizedben éri el a csúcát, és hogy tiszteletben tartják a méltányosság, a felelősség és a cselekvési képesség, illetve lehetőség elveit;
 3. tudomásul veszi annak szükségességét, hogy valamennyi fejlett ország jelentősen növelje a csökkentésre irányuló középtávú erőfeszítéseit annak érdekében, hogy válaszoljon a kibocsátáscsökkentés hosszú távú kihívására; felhívja az EU-t, hogy az Európai Tanács 2005. tavaszi ülésén határozzon meg a csökkentésre vonatkozó célokat, amelyek a fenti célkitűzésekkel összhangban állnak; úgy véli, hogy az iparosodott országok számára e célok eléréséhez középtávon, 2020-re 30%-os csökkentés, hosszú távon, 2050-re pedig 60-80%-os csökkentés szükséges;
 4. felhívja a Bizottságot és a tagállamokat, hogy fokozzák erőfeszítéseiket annak érdekében, hogy a veszélyes éghajlatváltozás megelőzését szolgáló fenntartható megoldás kidolgozása céljából párbeszédbe kezdjenek a felelősséget érző országokkal világszerte; elítéli egyes országok kísérleteit a 2012 utáni időszak éghajlat-politikai kötelezettségvállalásairól szóló tárgyalások megkezdésének megakadályozására; sajnálkozással fejezi ki amiatt, hogy az olasz környezetvédelmi miniszter többször is úgy nyilatkozott, hogy az Egyesült Államok, Kína és India részvétele nélkül nem lenne értelme kötelező érvényű célokat meghatározni a kibocsátások 2012 utáni csökkentésére; úgy véli, hogy ezen nyilatkozatok gyengíthetik az EU helyzetét;
 5. felhívja azokat az országokat, amelyek a Kyotói Jegyzőkönyvet nem erősítették meg, hogy azt a lehető leghamarabb tegyék meg; felhívja az Egyesült Államok kormányát, hogy vizsgálja felül a részvétel elutasításáról szóló döntését, és első lépésként tartsa be az UNFCCC alapján vállalt azon kötelezettségét, hogy az ország kibocsátásait az 1990-es szintre csökkentse; hangsúlyozza továbbá, hogy a jegyzőkönyv megerősítése és az abban foglalt mechanizmusok alkalmazása gazdaságosabbá tenné Ausztrália számára a Kyotói Jegyzőkönyv céljainak elérését;
 6. sürgeti az EU-t, hogy hozzon további intézkedéseket az energiamegtakarítás növelése és az energiahatékonyság javítása érdekében, valamint térjen át a megújuló energiaforrásokra;
 7. aggodalommal szemléli, hogy a kibocsátáscsökkentésben elért előrehaladást egyéb ágazatokban kockázathatják a közlekedésből származó kibocsátások; úgy véli, hogy az EU példát vehetne Kaliforniáról a közlekedésből származó kibocsátások korlátozása tekintetében; ezért felhívja a Bizottságot, hogy sürgősen terjesszen elő javaslatokat az új járművekre vonatkozó, kötelező érvényű CO₂-kibocsátási korlátozásokat illetően;
 8. megismétli azon követelését, hogy a nemzetközi repülésből és hajózásból származó kibocsátást bele kell foglalni a 2012-t követő második kötelezettségvállalási időszak kibocsátáscsökkentési céljaiba;
 9. csalódottságát fejezi ki amiatt, hogy a részes felek tizedik konferenciája elszalasztott lehetőség volt a 2012 utáni időszakra szóló további célkitűzések előkészítése szempontjából; különösen azt sajnálja, hogy az EU küldöttségének erőfeszítései ellenére a konferencián csak egy 2005-ös informális ülésről született megállapodás a jövőbeli új célok előkészítésére; ragaszkodik ahhoz, hogy az EU-nak az ezen ülésen való részvé-

2005. január 13., csütörtök

telét alaposan elő kell készítenie, szorosan együttműködve valamennyi nemzeti vagy regionális szinten érdekelt féllel, megőrizvén vezető szerepét a 2012 utáni időszakra szóló további nemzetközi kötelezettségeket támogató erős koalíció létrehozásában; hangsúlyozza annak szükségességét, hogy a gazdasági döntéshozóknak lehetősége legyen a 2012 utáni helyzet kellően bizonyos ismerete alapján történő tervezésre;

10. kitart amellett, hogy a Kormányzati Szakértők Szemináriumának a Kyotói Jegyzőkönyv jövőt szem előtt tartó tárgyalásaira kell összpontosítania az UNFCCC keretein belül annak érdekében, hogy hatékony és megfelelő válaszokat dolgozzon ki az éghajlatváltozásra és az eredményekről írásos jelentést kell közzétennie, amely vissza kell, hogy hasson a tárgyalásokra;

11. úgy véli, hogy a jövőbeli rendszernek közös, de differenciált felelősségeken, a 2012 utáni időszakban folytatódó és erőteljesebb kibocsátáscsökkentésen, valamint további országok – így az Egyesült Államok és az előrébb járó fejlődő országok – csökkentésre irányuló erőfeszítésekben való részvételén kell alapulnia; ezért sürgeti a Bizottságot és a tagállamokat, hogy hangsúlyozzák az éghajlat védelmének szükségességét a nemzetközi partnerekkel, különösen az Egyesült Államokkal, Kínával és Indiával folytatott párbeszéd során;

12. kitart amellett, hogy a fejlődő országokban a kiigazító intézkedések számára nagyobb mértékű pénzügyi támogatás szükséges; ezenfelül hangsúlyozza, hogy míg a gazdasági fejlődés minden fejlődő ország joga, intézkedéseket kell hozni a fejlődés fokozottan környezetbarát módjainak ösztönzésére;

13. sajnálatát fejezi ki amiatt, hogy noha az Egyesült Államok – a legnagyobb CO₂-kibocsátó – képviselte magát a részes felek tizedik konferencián, nem volt kész az éghajlatváltozás csökkentését szolgáló további intézkedések megvitatására; komoly ösztönzést ad számára az Egyesült Államokban az egyes államok szintjén hozott, éghajlatváltozást érintő számos kezdeményezés, úgy mint az üvegházhatást okozó gázokkal kapcsolatos regionális kezdeményezés (*Regional Greenhouse Gas Initiative*), amely kilenc észak-keleti államot foglal magában, miközben Maryland, District of Columbia, Pennsylvania, a Kelet-kanadai tartományok és New Brunswick tartomány csupán megfigyelő a folyamatban, amelynek célja egy, a CO₂-re vonatkozó, felső határérték megállapítására és kereskedelemre irányuló regionális program (*cap-and-trade programme*) kialakításának megvitatása;

14. felhívja a Bizottságot, hogy az éghajlatváltozással kapcsolatos jövőbeli politikák költségeiről és hasznairól szóló következő jelentésében vegye fontolóra határkiigazító intézkedések elfogadását azon versenylőnyök ellentételezésére, amelyek a szénkibocsátással kapcsolatos korlátozásoktól mentes iparosodott országok termelői számára adottak; hangsúlyozza, hogy az éghajlatváltozás kezelése a lisszaboni menetrend által meghatározott célokkal összhangban lévő innovációs lehetőségeket és ösztönzőket is magában rejt;

15. üdvözlö az EU által az üvegházhatást okozó gázok kibocsátásának mérséklésére tett kezdeményezéseket, különösen a 2005. január 1-jén induló kibocsátáskereskedelmi rendszert, és komoly ösztönzést jelent számára annak lehetősége, hogy az EU kibocsátáskereskedelmi rendszeréhez más országok, így Kanada vagy Japán is csatlakozhat; felhívja a Bizottságot, hogy vegye fontolóra, javasolja-e az EU kibocsátáskereskedelmi rendszerének olyan regionális kezdeményezésekkel való összekapcsolását, amelyek az UNFCCC célkitűzéseivel összhangban kibocsátási határértékeket határoztak meg; felhívja továbbá az Európai Tanácsot, hogy biztosítsa a projektalapú mechanizmusok kibocsátáscsökkentési egységei (kreditjei) használatának lehetőségét a 2004/101/EK irányelvben foglalt feltételek szerint, a 2012 utáni időszakban is,

16. felhívja a 2005. évi két soros elnökséget annak biztosítására, hogy az e kérdésre jutó hangsúly fennmaradjon, sőt fokozódjon, miközben növekszik kötelezettségvállalás mértéke és a folyamatban részt vevő nemzetközi partnerek száma;

17. hangsúlyozza, hogy az Európai Parlamenttel és a Bizottsággal folytatott együttműködés tanulságos volt, és reméli, hogy a Tanáccsal közösen a részes felek következő konferenciája/ülése előtt sikerül megoldást találni annak érdekében, hogy az Európai Parlament résztvevői legalább megfigyelői minőségben, felszólalási joggal vagy anélkül jelen lehessenek az EU koordinációs ülésein;

18. utasítja elnökét, hogy továbbítsa ezt az állásfoglalást a Tanácsnak, a Bizottságnak, a tagállamok kormányainak és parlamentjeinek, valamint az UNFCCC titkárságának azzal a kéréssel, hogy juttassa el az egyezményben részes összes olyan félnek, amely nem tagja az EU-nak.